

Sygn. akt I ACa 707/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2015 roku

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Halina Zarzeczna
Sędziowie:	SA Ryszard Iwankiewicz SA Edyta Buczkowska-Żuk (spr.)
Protokolant:	sekr.sądowy Magdalena Stachera

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2015 roku na rozprawie w Szczecinie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko I. P.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

z dnia 5 maja 2015 roku, sygn. akt I C 2071/14

oddala apelację.

Edyta Buczkowska-Żuk Halina Zarzeczna Ryszard Iwankiewicz

Sygn. akt I ACa 707/15

UZASADNIENIE

Powódka (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. domagała się zasądzenia od pozwanej I. P. kwoty 144.916,21 złotych z dalszymi odsetkami umownymi od kwoty 78.946,28 złotych w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 27 marca 2014 roku do dnia zapłaty. Ponadto wniosła o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów procesu - poniesionej opłaty od pozwu w kwocie 1.812 złotych.

W dniu 9 maja 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie sygn. akt VI Nc-e 449278/14 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym zasądził od pozwanej na rzecz powódki żadaną kwotę wraz z kosztami procesu.

Pozwana I. P. wniosła od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw, w którym domagała się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia na jej rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu podała, że roszczenie powódki nie istnieje, gdyż zgodnie z ustaleniami stron na poczet kredytu została zaliczona kwota otrzymanego przez pozwaną odszkodowania z tytułu śmierci męża pozwanej. Natomiast odsetki zostały umorzone. Z ostrożności procesowej pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w postanowieniu z dnia 25 czerwca 2014 roku na podstawie przepisu art. 505³⁶ § 1 k.p.c. stwierdził, że nakaz zapłaty stracił moc i przekazał sprawę do Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim (karta 15).

W piśmie procesowym z dnia 10 listopada 2014 roku powód po uzupełnieniu braków formalnych pozwu wskazał, że jego wierzytelność wobec pozwanej wynika z tytułu udzielonego przez pozwaną poręczenia wekslowego. Pozwana miała bowiem udzielić takiego poręczenia jako zabezpieczenia kredytu udzielonego przez powódkę mężowi pozwanej G. P. (1) w jego rachunku bieżącym (...) numer (...). Pismem z dnia 27 maja 2013 roku powódka zawiadomiła pozwaną jako poręczycielkę weksla o jego wypełnieniu i wskazaniu terminu płatności. Pomimo upływu terminu płatności pozwana do chwili obecnej nie wpłaciła na rzecz powódki żadnej kwoty ani też nie udzieliła odpowiedzi na wezwanie do zapłaty.

Pozwana w piśmie procesowym z dnia 28 stycznia 2015 roku określonym jako odpowiedź na pozew, wniosła o oddalenie powództwa, zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz skierowanie stron do mediacji. W uzasadnieniu pisma podała, że jest spadkobiercą kredytobiorcy G. P. (1) i przyjęła po nim spadek z dobrodziejstwem inwentarza, stąd jej ewentualna odpowiedzialność powinna być ograniczona zgodnie z treścią przepisu art. 319 k.p.c. do wartości stanu czynnego spadku. Ponadto jej zdaniem powódka wbrew wcześniejszym ustaleniom z pozwaną zaliczyła kwotę 36.017,19 złotych na inny dług, nie zaś na należność główną wynikającą z umowy kredytowej. Dlatego pozwana podniosła zarzut potrącenia tej kwoty z kwotą należności głównej dochodzonej w niniejszym procesie. Podtrzymała zarzut przedawnienia roszczenia. Podniosła także zarzut nieważności weksla z powodu opatrzenia go dwoma datami wystawienia i dwoma miejscami wystawienia (karta 69-70).

Powódka zobowiązana do zajęcia stanowiska wobec zarzutów pozwanej, w piśmie procesowym z dnia 11 lutego 2015 roku oświadczyła, że nie widzi możliwości mediacji i nie wnosi o skierowanie stron do mediatora. Podała, że nie polegają na prawdzie twierdzenia pozwanej o jej rzekomych ustaleniach z powódką odnośnie wykorzystania kwoty 36.017,19 złotych. Żadnych ustaleń w tym zakresie nie było pomiędzy stronami. Powódka zgodnie z umową z dnia 6 marca 2007 roku zaksięgowała powyższą kwotę na poczet zaległych odsetek. Zdaniem powódki nieuzasadniony jest także zarzut nieważności weksla, który zawiera co prawda dwie daty, jednak jedna z nich dotyczy daty wystawienia, a druga daty płatności weksla (karta 82).

Wyrokiem z dnia 5 maja 2015 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. zasądził od pozwanej I. P. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 135.102,72 zł (sto trzydzieści pięć tysięcy sto dwa złote 72/100); oddalił powództwo w pozostałej części i orzekł o kosztach procesu.

Sąd ustalił, że w dniu 29 maja 2009 r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. i G. P. (1), prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...)G. P. (1) z siedzibą w D., zawarli umowę kredytu w rachunku bieżącym (...) nr (...). Na podstawie wskazanej umowy powódka jako kredytodawca udzieliła na warunkach określonych umową G. P. (1) jako kredytobiorcy kredytu odnawialnego w ramach limitu kredytowego w kwocie 80.000 zł. Środki te kredytobiorca-G. P. (1) miał przeznaczyć na finansowanie bieżących zobowiązań, wynikających z wykonywanej działalności. Kredyt został udzielony na okres od dnia 29 maja 2009 r. do dnia 28 maja 2010 r. W § 3 punkcie pierwszym umowy strony ustaliły, że wykorzystanie kredytu następować będzie po spełnieniu kilku warunków m.in. wystawieniu weksla in blanco kredytobiorcy wraz z deklaracją wekslową i poręczeniem współmałżonki kredytobiorcy-I. P.. W § 12 punkt 1 i 2 umowy strony przewidziały, że powódka pobierze z rachunku środki pieniężne w przypadku niespłacenia wszelkich należności banku z tytułu udzielonego kredytu. Strony ustaliły, że spłata należności na rzecz powódki w kwocie niższej

niż to wynika z bieżącego zadłużenia lub w innym terminie, niż to wynika z umowy, rozliczana będzie w następującej kolejności:

- 1) zadłużenie przeterminowane,
- 2) odsetki od zadłużenia przeterminowanego,
- 3) odsetki zapadłe (zaległe),
- 4) odsetki bieżące,
- 5) zadłużenie z tytułu kredytu,
- 6) pozostałe należności (...) S.A., w tym koszty (...) S.A. i należne opłaty.

Strony umowy kredytowej ustaliły ponadto w § 13 umowy, że zabezpieczenie udzielonego kredytu stanowi m.in. weksel in blanco kredytobiorcy wraz deklaracją wekslową i poręczeniem jego współmałżonki pozwanej I. P. . W § 14 umowy strony ustaliły, że w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu, w szczególności w przypadku braku lub istotnego obniżenia wpływów środków pieniężnych przez kredytobiorcę, (...) S.A. może wypowiedzieć umowę kredytu albo obniżyć kwotę przyznanego kredytu. Po wypowiedzeniu przez (...) S.A. umowy kredytu kredytobiorca zobowiązany jest spłacić zadłużenie z tytułu udzielonego kredytu i naliczone od niego odsetki nie później niż w ostatnim dniu terminu wypowiedzenia umowy. Niespłacona część kredytu staje się zadłużeniem przeterminowanym w dniu upływu terminu wypowiedzenia umowy.

W dniu zawarcia umowy czyli 29 maja 2009 r. G. P. (1) wystawił weksel własny in blanco, wskazując w jego treści miejsce wystawienia: G., datę wystawienia: 29 maja 2009 r. i podpisując własnoręcznie weksel. Treść weksla miała być wypełniona przez powódkę w przypadku, gdy zajdą przesłanki do jego wypełnienia. W dniu 27 maja 2013 roku powódka wypełniła weksel wpisując następującą treść: „Dnia 17 czerwca 2013 r. zapłacę bez protestu za ten sola weksel na zlecenie (...) S.A. Oddział nr 2 w G. sumę sto trzydzieści pięć tysięcy sto dwa złote i siedemdziesiąt dwa grosze”. W lewym dolnym rogu weksla wskazano miejsce płatności weksla, zaś w prawym dolnym rogu znajdował się już wpisany wcześniej czytelny podpis wystawcy weksla G. P. (1). Na odwrocie weksla poręczenie złożyła pozwana - żona kredytobiorcy I. P.: „ Poręczam za wystawcę weksla I. P. (...)”. Wraz z udzieleniem poręczenia na wekslu in blanco I. P. jako poręczycielka podpisała w dniu 29 maja 2009 r. deklarację poręczenia weksla in blanco, w którym oświadczyła, że udziela poręczenia wekslowego za zobowiązania G. P. (1), występującego w charakterze wystawcy weksla, na dowód czego złożyła na wekslu swój podpis jako poręczycielka za wystawcę. Deklaracja wekslowa wystawcy weksla G. P. (1) zawierała warunki wypełnienia weksla przez powódkę - kredytodawcę, wskazywała, że weksel stanowi zabezpieczenie wierzytelności (...) S.A. z tytułu spłaty kredytu. Punkt drugi deklaracji wekslowej zawierał uprawnienie kredytodawcy do wypełnienia weksla in blanco w każdym czasie na sumę odpowiadającą zadłużeniu kredytobiorcy łącznie z odsetkami, prowizją i kosztami oraz prawo do opatrzenia tego weksla datą płatności według uznania, zawiadamiając kredytobiorcę na 7 dni przed terminem płatności. W deklaracji wekslowej wystawcy wskazano również miejsce płatności weksla oraz uprawnienie do jego uzupełnienia z klauzulą „bez protestu”.

Kredytobiorca G. P. (1) zmarł w dniu (...) roku. Według sporządzonego przed notariuszem aktu poświadczenia dziedziczenia w dniu 6 maja 2010 r. spadek po zmarłym odziedziczyli na podstawie ustawy I. P. -żona w udziale 1/3 części, małoletnia K. P. i małoletnia M. P. w udziałach po 1/3 części.

W styczniu 2011 roku pozwana ustaliła, że zmarły mąż miał wykupioną do jednego z kredytów polisę ubezpieczeniową. Środki pieniężne uzyskane z polisy ubezpieczeniowej na życie w (...) S.A. (polisa (...)) w kwocie 101.000 zł zostały przeznaczone w całości na spłatę zobowiązań kredytowych zmarłego G. P. (1) (tj. z tytułu należności głównych kredytowych, odsetek od kredytów), m.in. kwota 36.017,19 zł została przeznaczona na spłatę odsetek od kredytu nr (...).

W dniu 8 stycznia 2013 r. pozwana jako poręczyciel wekslowy umowy z dnia 29 maja 2009 r., została wezwana przez (...) S.A. w S. do zapłaty długu, jednocześnie w tym samym dniu bank wypowiedział umowę kredytu z dnia 29 maja 2009 roku.

W dniu 27 maja 2013 (...) S.A. zawiadomiło pozwaną jako poręczycielkę weksla, że wobec nieuregulowania należności z tytułu przeterminowanej umowy kredytu w rachunku bieżącym (...) z dnia 29 maja 2009 r., został wypełniony weksel in blanco zgodnie z deklaracją wekslową z dnia 29 maja 2009 r. W zawiadomieniu wskazano, że w wekslu wpisano sumę wekslową w kwocie 135.102,72 zł, datę płatności weksla na dzień 17 czerwca 2013 r. oraz miejsce płatności weksla. W związku z tym (...) S.A. wezwał pozwaną jako poręczycielkę weksla w terminie do 17 czerwca 2013 r. do zapłaty weksla pod rygorem wystąpienia na drogę sądową. W zawiadomieniu wskazano również, że wykup weksla może nastąpić przez wpłatę podanej sumy na wskazany w zawiadomieniu rachunek, pod rygorem wystąpienia na drogę postępowania sądowego.

W dniu 25 marca 2014 r. (...) S.A. wygenerował z systemu banku wyciąg z ksiąg banku, z którego wynika, że wymagalne zadłużenie z tytułu umowy kredytu z dnia 29 maja 2009 r. nr (...) wynosi: 78.946,28 zł (należność główna) oraz odsetki umowne od dnia 26 marca 2014 r. w wysokości 65.969,93 zł.

Na podstawie powyższych ustaleń, Sąd Okręgowy uznał, że roszczenie powódki jest uzasadnione co do zasady i w znacznej części co do wysokości.

W pierwszej kolejności wskazał, że powódka w sposób wyraźny określiła jako podstawę swego roszczenia wobec pozwanej - poręczenie wekslowe udzielone przez pozwaną dla zabezpieczenia kredytu z dnia 29 maja 2009 roku zaciągniętego u powódki przez męża pozwanej. Na potwierdzenie swego żądania powódka dołączyła odpowiednie dokumenty - wypełniony weksel własny wystawiony w dniu 29 maja 2009 roku przez G. P. (1), na odwrocie którego znajduje się wyraźne poręczenie pozwanej poprzez zapis "poręczam za wystawcę weksla I. P. 71 09 06 07 749", deklarację wystawcy weksla własnego, deklarację pozwanej jako poręczycielki wekslowej oraz zawiadomienie pozwanej o wypełnieniu weksla i jej wezwanie do zapłaty. Nie ulega więc wątpliwości, że powód pomimo pierwotnego określenia żądania jako wynikającego z czynności bankowej - umowy kredytowej, zmienił podstawę swego roszczenia na początku niniejszego procesu, a zmiana taka jest dopuszczalna w świetle przepisu art. 193 § 1 k.p.c. Powołany przepis stanowi, że zmiana powództwa jest dopuszczalna, jeżeli nie wpływa na właściwość sądu. Powódka wskazując na poręczenie wekslowe pozwanej jako na podstawę swego roszczenia w niniejszej sprawie umożliwiła pozwanej zgłoszenie zarzutów i przyjęcie odpowiedniej strategii procesowej. Sąd zatem miał obowiązek rozpoznać niniejsze żądanie powódki jako wynikające z poręczenia wekslowego pozwanej (patrz wyrok SN z dnia 15 marca 2007 r., sygnale II CSK 495/06). W powołanym orzeczeniu Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że "dochodząc należności wekslowej, wierzyciel wekslowy nabywający weksel gwarancyjny ma różne możliwości wykazywania zasadności swego roszczenia wekslowego, powiązanego z roszczeniem wynikającym ze stosunku podstawowego. Poza samym powoływaniem się na treść weksla może on przytaczać także fakty i dowody uzasadniające roszczenie wynikające ze stosunku podstawowego. Żądanie pozwu w takiej sytuacji oparte jest na dwóch podstawach faktycznych i prawnych, a gdy okaże się, że zobowiązanie wekslowe nie istnieje (nie mogło powstać), sąd rozpatruje żądanie pozwu wynikające z drugiej podstawy przytoczonej przez powoda. Treść pozwu może świadczyć o tym, że powód w uzasadnieniu żądania pozwu przytoczył fakt udzielenia wystawcy weksla kredytu, wskazał na zabezpieczającą funkcję weksla gwarancyjnego, dołączył deklaracje wekslowe dłużników wekslowych (wystawcy, poręczycieli) i kierowane do tych dłużników wezwania do zapłaty. Można zatem stwierdzić, że już w pozwie oparto żądanie zapłaty na dwóch podstawach faktycznych i prawnych, tj. na wystawieniu weksla i udzieleniu kredytu bankowego. Nie budzi zasadniczych wątpliwości takie konstruowanie pozwu". Powyższe stanowisko, akceptowane przez sąd pierwszej instancji, wskazuje wyraźnie na możliwość przejścia w trakcie procesu z żądania opartego na umowie kredytu bankowego na żądanie oparte na poręczeniu wekslowym. Jest to dopuszczalna zmiana powództwa na podstawie przepisu art. 193 k.p.c. Mając na uwadze powyższe Sąd przyjął, że materialnoprawną podstawę żądania pozwu stanowił przepis art. 30 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku Prawo wekslowe (Dz. U. Nr 37, poz. 282), zgodnie z którym zapłatę weksla można zabezpieczyć

poręczeniem wekslowym (aval) co do całości sumy wekslowej lub co do jej części. Poręczenie może dać osoba trzecia lub nawet osoba podpisana na wekslu.

Przy udzieleniu poręczenia na wekslu in blanco poręczyciel zawiera z osobą, za którą poręcza porozumienie co do wypełnienia weksla przez posiadacza poręczonego weksla. Jeśli porozumienie jest w formie pisemnej nosi nazwę deklaracji do weksla in blanco.

Materiał dowodowy zebrany w sprawie wykazał, że pozwana zgodnie z § 13 ustęp 1 punkt 1 umowy kredytowej z dnia 29 maja 2009 r. (karta 39 v) poręczyła dług z tytułu umowy kredytu udzielonego przez powódkę G. P. (1) jako kredytobiorcy. Weksel in blanco został wypełniony przez powódkę w dniu 27 maja 2013 r. zgodnie z deklaracją wekslową podpisaną przez pozwaną I. P. w dniu 29 maja 2009 r. jako poręczycielkę wekslową (karta 43) oraz zgodnie z treścią deklaracji wekslowej podpisanej przez G. P. (1) jako wystawcy weksla, będącego jednocześnie dłużnikiem głównym powódki (karta 44). Powódka w dniu wypełnienia weksla - 27 maja 2013 r. sporządziła także pismo skierowane do pozwanej, zawierające jej zawiadomienie o uzupełnieniu weksla na kwotę 135.102,72 zł, z datą płatności wyznaczoną na dzień 17 czerwca 2013 r. (karta 47). Zatem zobowiązanie pozwanej I. P. z tytułu poręczenia za dług kredytobiorcy – G. P. (1) wynosi zgodnie ze wskazaną na wekslu sumą wekslową 135.102,72 zł. Na wekslu nie wskazano, aby pozwana ponosiła również odpowiedzialność z tytułu odsetek umownych żądanych w niniejszym procesie, a więc nie przysługują one powódce, gdyż wykraczają poza treść weksla. Odsetki mogły być zastrzeżone zgodnie z treścią art. 48 Prawa wekslowego, jednak powódka nie żądała odsetek ustawowych od dnia płatności weksla lecz odsetek umownych, których nie zastrzeżono w treści weksla. Z tych względów żądanie co do odsetek było nieuzasadnione i podlegało oddaleniu.

Zdaniem sądu nietrafne okazały się wszystkie zarzuty podniesione przez pozwaną. Pierwszy z nich dotyczący nieważności weksla wobec wpisania dwóch dat wystawienia weksla i dwóch miejsc wystawienia weksla jest całkowicie chybiony. Z treści weksla wynika w sposób niebudzący wątpliwości, że jego wystawcą był mąż pozwanej G. P. (1), który podpisał własnoręcznie weksel własny in blanco. To jego charakterem pisma jest wpisane w treści weksla miejsce i data jego wystawienia - "G., dnia 29 maja 2009". Data powyższa wynika również z podpisania umowy kredytowej pomiędzy powódką a G. P. (1) w dniu 29 maja 2009 roku. Pozostałą część weksla wypełniła powódka, między innymi wskazując sumę wekslową i podając datę oraz miejsce płatności weksla - "dnia 17 czerwca 2013 r. zapłać (...) Płatny (...) S.A. Oddział (...) w G." (karta 42 i oryginał weksla). Natomiast podana w górnej części weksla miejscowość i data "S., dnia 27 maja 2013 roku" w żadnym razie nie stanowi daty i miejsca wystawienia weksla, lecz jest datą wypełnienia weksla przez powódkę jako wierzycielkę, co sama powódka przyznała i zapis ten pozostaje obojętny dla ważności weksla. W tym samym dniu tj. 27 maja 2013 r. powódka sporządziła zawiadomienie o wypełnieniu weksla skierowane do pozwanej (k.47). Nie budzi zatem zdaniem sądu wątpliwości, że datą i miejscem wystawienia weksla wpisanym przez wystawcę weksla G. P. (1) jest "G., 29 maja 2009 r." Biorąc więc pod uwagę zapisy poczynione w treści weksla nie może być mowy o dwóch różnych datach wystawienia weksla i dwóch różnych miejscach jego wystawienia, jak tego chce pozwana. Weksel własny wystawiony przez wystawcę G. P. (1) zawiera wszystkie elementy określone w przepisie art. 101 Prawa wekslowego. Powołany przepis stanowi, że weksel własny zawiera:

- 1) nazwę "weksel" w samym tekście dokumentu, w języku, w jakim go wystawiono;
- 2) przyrzeczenie bezwarunkowe zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej;
- 3) oznaczenie terminu płatności;
- 4) oznaczenie miejsca płatności;
- 5) nazwisko osoby, na której rzecz lub na której zlecenie zapłata ma być dokonana;
- 6) oznaczenie daty i miejsca wystawienia weksla;
- 7) podpis wystawcy weksla.

Weksel przedłożony przez powódkę posiada wszystkie wskazane wyżej wymogi dla jego ważności: w jego tekście użyto nazwy weksel - zapłacę za ten sola weksel, znajduje się też bezwarunkowe przyrzeczenie zapłaty oznaczonej sumy przez dłużnika - zapłacę bez protestu sumę 135.102,72 zł, jest oznaczony termin płatności - 17 czerwca 2013 r., jest oznaczone miejsce płatności weksla - płatny (...) S.A. Oddział nr (...) w G., jest oznaczenie podmiotu, na zlecenie którego ma być dokonana zapłata - na zlecenie (...) S.A. Oddział nr (...) w G., jest oznaczenie daty i miejsca wystawienia weksla - G., dnia 29 maja 2009, jest wreszcie podpis wystawcy weksla - G. P. (1) i jego numer Pesel. W górnym prawym rogu dokumentu znajduje się dodatkowy zapis "S., dnia 27 maja 2013r.", który należy tłumaczyć wyłącznie jako datę i miejsce wypełnienia weksla przez powódkę, co jednak pozostaje obojętne dla ważności weksla. Zgodnie bowiem z przepisem art. 102 powołanego Prawa wekslowego "nie będzie uważany za weksel własny dokument, któremu brak jednej z cech, wskazanych w artykule poprzedzającym, wyjąwszy przypadki, określone w ustępach następujących. Weksel własny bez oznaczenia terminu płatności uważa się za płatny za okazaniem. W braku osobnego oznaczenia, miejsce wystawienia weksla uważa się za miejsce płatności, a także za miejsce zamieszkania wystawcy. Weksel własny, w którym nie oznaczono miejsca wystawienia, uważa się za wystawiony w miejscu, podanym obok nazwiska wystawcy". Dołączony przez powódkę weksel własny podpisany przez wystawcę i wypełniony następnie przez powódkę zgodnie z deklaracją wekslową wystawcy - jest zatem ważny. To powoduje, że również ważne jest poręczenie wekslowe udzielone przez pozwaną. Pozwana odpowiada zgodnie z treścią weksla, wypełnionego zgodnie z deklaracją wystawcy weksla i deklaracją pozwanej jako poręczycielki wekslowej. Jej odpowiedzialność jest zatem ograniczona treścią weksla - sumą wskazaną w wekslu - 135.102,72 złotych. Żądanie powódki określone na wyższą kwotę jest więc nieuzasadnione i dlatego zostało oddalone ponad wskazaną w wekslu sumę. Podobnie brak jest podstaw do zasądzenia od pozwanej żądanych przez powódkę odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 27 marca 2014 roku. Weksel nie zawiera bowiem zastrzeżenia roszczenia odsetkowego zgodnie z art. 5 Prawa wekslowego, powódka nie żądała także odsetek ustawowych liczonych od daty płatności weksla. Z tych względów w tym zakresie zarówno co do kwoty ponad wpisaną w wekslu i co do żądania odsetek umownych - powództwo podlegało oddaleniu.

Nieuzasadniony okazał się także zarzut przedawnienia. Przede wszystkim ma rację powódka, że w niniejszej sprawie termin przedawnienia wobec pozwanej jako poręczycielki wekslowej należy liczyć zgodnie z art. 70 ust.1 w zw. z art. 103 Prawa wekslowego, zgodnie z którym roszczenia wekslowe przeciw akceptantowi oraz wystawcy weksla własnego i poręczycielowi ulegają przedawnieniu z upływem lat trzech, licząc od dnia płatności weksla. Przepis ten ma zastosowanie także przeciw poręczycielowi wekslowemu (art. 32 Prawa wekslowego). Przedawnienie więc biegnie od dnia płatności weksla, a nie od dnia wymagalności roszczenia, które weksel zabezpiecza. W wyroku z dnia 25 września 2013 roku w sprawie I ACa 445/13 Sąd Apelacyjny w Łodzi stwierdził, że "dla odpowiedzialności wekslowej wobec remitenta osoby, która złożyła podpis na wekslu, decydujące jest wypełnienie weksla in blanco przed upływem terminu przedawnienia roszczenia podstawowego, a nie wniesienie pozwu przed upływem tego terminu. Jeżeli powództwo oparte zostało wyłącznie na zobowiązaniu wekslowym, nie ma znaczenia wniesienie pozwu po upływie terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego, bowiem nie ten stosunek jest podstawą roszczenia, a stosunek wekslowy, który przedawnia się według swoistych zasad przewidzianych w art. 70 ustawy z 1936 roku - Prawo wekslowe. W takiej sytuacji zarzut przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego może być skutecznie podniesiony w ramach zarzutów przewidzianych w art. 10 Prawa wekslowego, jeżeli remitent wypełnił weksel po upływie terminu przedawnienia roszczenia podstawowego". Czym innym jest przedawnienie roszczenia ze stosunku podstawowego, a czym innym przedawnienie wekslowe. Obie instytucje różnią się istotnie między innymi co do początku biegu przedawnienia. Termin przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego, zgodnie z art. 120 k.c. rozpoczyna bieg od dnia, w którym świadczenie ze stosunku podstawowego stało się wymagalne. Początek biegu terminu przedawnienia roszczenia z weksla własnego skierowanego przeciwko wystawcy weksla własnego, zgodnie z art. 70 w związku z art. 103 i 104 ustawy z 1936 roku Prawo wekslowe, liczy się od dnia płatności weksla. Tę samą zasadę stosuje się do weksli in blanco. Przedawnienie praw z weksla in blanco nie rozpoczyna biegu do czasu jego wypełnienia. Przedawnienie roszczenia z weksla wręczonego bez wypełnienia daty płatności i bez zastrzeżeń co do tej daty, rozpoczyna się z dniem płatności wpisanym na wekslu przez wierzyciela wekslowego. Treścią upoważnienia zawartego w deklaracji wekslowej towarzyszącej wystawieniu weksla in blanco,

wręczanego dla zabezpieczenia określonego roszczenia, jest objęte uzupełnienie weksla przed upływem terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu. Odnosi się to również do przypadków użycia w deklaracji wekslowej zwrotu przewidującego możliwość wypełnienia weksla w każdym czasie oraz opatrzenia go datą płatności według uznania wierzyciela, co miało miejsce w przedmiotowej sprawie. Nie ulega wątpliwości, że ciężar dowodu, iż weksel in blanco wypełniono w sposób sprzeczny z porozumieniem wekslowym spoczywa na dłużniku wekslowym". Odnosząc te poglądy do niniejszej sprawy należy stwierdzić, że w wekslu złożonym do sprawy wskazano termin płatności na dzień 17 czerwca 2013 roku, a zatem w chwili wniesienia pozwu w niniejszej sprawie - 31 marca 2014 roku (karta 7) termin przedawnienia jeszcze nie upłynął. Podkreślić należy, że pozwana działająca przez profesjonalnego pełnomocnika, nie podniosła dla swej obrony w sposób wyraźny zarzutu z art. 10 Prawa wekslowego, a zatem nie twierdziła i nie dowodziła, że weksel został wypełniony niezgodnie z deklaracją wekslową. Wskazywała jednak na okoliczność, że weksel został wypełniony przez powódkę po upływie terminu przedawnienia roszczenia podstawowego, wynikającego z umowy kredytowej z dnia 29 maja 2009 roku. Sąd poczynił więc ustalenia w tym zakresie. Na podstawie dokumentów, z których przeprowadzono dowody w rozpoznawanej sprawie sąd uznał, że wypełnienie weksla in blanco przez powódkę nastąpiło w dniu 27 maja 2013 roku, a zatem przed upływem terminu przedawnienia roszczenia z umowy kredytowej, który upływałby w dniu 29 maja 2013 roku. Zgodnie z umową kredytową z dnia 29 maja 2009 roku kredyt w kwocie 80.000 złotych miał być spłacony w terminie do dnia 29 maja 2010 roku. Trzyletni termin przedawnienia tego roszczenia wobec tego, że powódka jest podmiotem prowadzącym działalność gospodarczą upłynąłby zatem z dniem 29 maja 2013 roku. Przed wskazaną datą powódka w dniu 27 maja 2013 roku wypełniła weksel, o czym świadczy nie tylko data wypełnienia weksla, wpisana na dokumencie weksla - w jego prawym górnym rogu, lecz także dołączone do sprawy pismo powódki z tej samej daty skierowane do pozwanej, informujące o wypełnieniu weksla w dniu 27 maja 2013 roku i wzywające ją do zapłaty długu. Pismo to zostało nadane w urzędzie pocztowym w dniu 31 maja 2013 roku, a następnie odebrane przez pozwaną w dniu 18 czerwca 2013 roku, o czym świadczy dołączona kopia pisma i dowód jego nadania. Ponadto należy wskazać, że pozwana dołączyła do akt sprawy swoje pismo kierowane do powódki z dnia 4 lutego 2013 roku, w którym potwierdza otrzymanie od powódki wypowiedzenia umowy kredytowej z dnia 29 maja 2009 roku i wezwanie do zapłaty z dnia 8 stycznia 2013 roku (karta 74). Niewątpliwie więc powódka przed upływem terminu przedawnienia roszczenia wynikającego z umowy kredytowej z dnia 29 maja 2009 roku wzywała pozwaną do spłaty zadłużenia, a zatem w sposób aktywny domagała się uregulowania przez pozwaną długu. Okoliczność ta dyskwalifikuje zatem ewentualny zarzut z art. 10 Prawa wekslowego.

Zarzut potrącenia podniesiony przez pozwaną jest także nietrafny. Pozwana nie udowodniła w żaden sposób, że czyniła z powódką ustalenia co do kolejności spłaty długów zaciągniętych u powódki przez pozwaną i jej męża. Jak wynika z pism powódki, było kilka zobowiązań pieniężnych pozwanej i jej męża wobec powódki do spłaty, w tym kredyt zaciągnięty w dniu 29 maja 2009 roku, którego dotyczy niniejszy spór (karta 74). Powódka miała zatem prawo zaliczenia otrzymanej kwoty 101.000 złotych na poczet najstarszych długów, związanych z zaciągniętymi wcześniej zobowiązaniami finansowymi pozwanej, zwłaszcza na poczet wymagalnych należności odsetkowych. Z treści umowy kredytowej z dnia 29 maja 2009 roku wynika również kolejność spłaty należności, o czym stanowią paragrafy 10, 11 i 12 tej umowy. Paragraf 12 stanowi wyraźnie, że "spłata należności rozliczana będzie w następującej kolejności: zadłużenie przeterminowane, odsetki od zadłużenia przeterminowanego, odsetki zapadłe (zaległe), odsetki bieżące, zadłużenie z tytułu kredytu, pozostałe należności, w tym koszty i opłaty". Nie ulega więc wątpliwości, że kwota pozostała z polisy ubezpieczeniowej - 36.017,19 złotych została zaliczona w pierwszej kolejności na poczet należności przeterminowanych i odsetkowych. W ten sposób wyczerpana została kwota uzyskana z polisy i przeznaczona przez pozwaną na spłatę zadłużenia wobec powódki. Pozwana nie wykazała zatem w niniejszym procesie, że posiada jakąkolwiek wierzytelność wobec powódki, którą mogłaby potrącić w niniejszym procesie. Powódka zaprzeczyła także, by kiedykolwiek ustalała z pozwaną kolejność spłaty zadłużenia jej i jej męża, w szczególności, by powódka wyraziła zgodę na umorzenie należności odsetkowych. Pozwana nie wykazała w niniejszym postępowaniu za pomocą dokumentów, by takie ustalenia miały miejsce, sama natomiast twierdziła, że ustalenia powyższe miały jedynie charakter ustny, czego również nie zdołała dowieść.

Wobec tego, że roszczenie powódki dotyczy samodzielnego zobowiązania pozwanej z tytułu jej poręczenia wekslowego, nie jest więc żądaniem związanym z dziedziczeniem po wystawcy weksła G. P. (1), w tej sytuacji brak jest podstaw do zastrzeżenia w wyroku ograniczonej odpowiedzialności pozwanej na podstawie przepisu art. 319 k.p.c.

Nie zachodzą także w sprawie przesłanki do zastosowania przepisu art. 5 k.c., jak tego żądała pozwana. Powódka dochodzi swego roszczenia w sposób zgodny z prawem, w szczególności z zasadą, zgodnie z którą umów należy dotrzymywać. Pozwana poręczyła wekslowo za dług męża, dług ten nie został spłacony, pozwana pomimo deklaracji spłaty zobowiązania i chęci rozmów z powódką, nie czyni jednak żadnych starań w kierunku wywiązania się z niekwestionowanego przez nią poręczenia wekslowego. Działania powódki są zdaniem sądu zgodne z prawem i zasadami uczciwego, lojalnego postępowania, tym samym zasługują na ochronę prawa.

Odpowiedzialność pozwanej jako poręczycielki wynika z treści ważnego weksła, stanowiącego zabezpieczenie wykonania przez kredytobiorcę - G. P. (1) umowy kredytowej z dnia 29 maja 2009 roku zawartej z powódką. Należy podkreślić, że odpowiedzialność pozwanej w niniejszym procesie określa w sposób wyłączny treść weksła, z którego wynika zarówno dłużna suma jak i termin jej płatności. Pozwana poręczając weksel za jego wystawcę czyli za G. P. (1), ponosi odpowiedzialność z tytułu poręczenia wekslowego do kwoty 135.102,72 zł wskazanej w wekslu. Mając na uwadze wskazane okoliczności Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku. W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu. Powódka żądała zapłaty kwoty 144.916,21 złotych jako kwoty wynikającej z umowy kredytu zawartej pomiędzy nią a kredytobiorcą-G. P. (1). Pozwana nie była jednak stroną tej umowy kredytowej z dnia 29 maja 2009 r., nie była jej poręczycielem cywilnym, a jedynie poręczycielem wekslowym, zatem jej odpowiedzialność ogranicza się do treści weksła i sumy wekslowej tj. 135.102,72 zł. Roszczenie dochodzone przez powódkę ponad wskazaną kwotę oraz co do żądania odsetek umownych podlegało zatem oddaleniu, jako roszczenie wykraczające poza treść weksła, a tym samym poza zakres odpowiedzialności wekslowej pozwanej (punkt II sentencji wyroku).

Sąd uznał za wiarygodny materiał dowodowy zebrany w sprawie w postaci dokumentów tj. umowy kredytowej z dnia 29 maja 2009 roku, deklaracji wekslowych kredytobiorcy i pozwanej jako poręczycielki wekslowej, treści oryginału weksła, zawiadomienia z dnia 27 maja 2013 r. dotyczącego wypełnienia weksła przez powódkę oraz potwierdzenia odbioru tego zawiadomienia przez pozwaną, aktu poświadczenia dziedziczenia, pism kierowanych przez pozwaną do powódki. Wszystkie wskazane dokumenty pozwoliły ustalić istnienie odpowiedzialności pozwanej wobec powódki, treść weksła i poręczenia wekslowego, a tym samym zakres odpowiedzialności pozwanej, ocenić zasadność zarzutów przedawnienia i potrącenia, zgłaszanych przez pozwaną oraz ustalić treść prowadzonej korespondencji i istnienie ewentualnych ustaleń pomiędzy stronami procesu.

Mając na uwadze wynik procesu, czyli fakt, że powódka wygrała proces w 93%, a zatem tylko w nieznaczej części uległa przeciwnikowi, Sąd na podstawie przepisu art. 100 zdanie drugie k.p.c. zasądził od pozwanej na rzecz powódki całość poniesionych i żądanych w pozwie kosztów procesu tj. opłatę od pozwu w kwocie 1.812 zł (punkt III sentencji wyroku).

Powyższy wyrok w punkcie pierwszym i trzecim zaskarżyła apelacją pozwana, zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów polegającą na uznaniu, iż strony nie dokonały ustaleń w zakresie rozdysponowania kwoty 36.017,19 zł oraz uznanie, iż strony nie zawarły porozumienia w zakresie umorzenia odsetek od kwoty 78.946,28 zł będącej należnością główną,

2. naruszenie prawa materialnego tj,

- art. 5 k.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że dochodzenie roszczenia przez powoda nie pozostawało w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego, w sytuacji gdy powód zaliczył kwotę 36.017,19 zł. pozostawioną na rachunku w sposób zupełnie dowolny i zaksięgował ja na poczet spłaty odsetek a nie kwoty głównej kredytu,

- art. 10 oraz art. 70 ust. 1 w zw. z art. 103 prawa wekslowego poprzez uznanie, iż wypełnienie weksla przez powódkę nastąpiło przed upływem terminu przedawnienia roszczenia podstawowego, bowiem w ocenie sądu weksel został wypełniony w dacie wpisanej przez powódkę w jego prawnym górnym roku tj. w dniu 27 maja 2013 r., w sytuacji gdy twierdzenie takie nie znajduje oparcia w materiale dowodowym a zwłaszcza w dokumentach przedłożonych przez powódkę, albowiem wprawdzie weksel opatrzony został datą 27 maja 2013 r. i tą samą datą zostało opatrzone pismo powódki skierowane do pozwanej zatytułowane jako wezwanie do zapłaty, a tymczasem - na co również wskazuje sąd I instancji pismo to wraz z kopią weksla zostało nadane w placówce pocztowej w dniu 31 maja 2013 r., a zatem gdy termin przedawnienia roszczenia podstawowego już upłynął, co oznacza, iż weksel został przez powódkę wypełniony z datą wsteczną, celem zachowania terminu,

- art. 102 prawa wekslowego - poprzez uznanie, iż weksel opatrzony dwiema datami (29 maja 2009 r. i 27 maja 2013 r.) i dwoma miejscami wystawienia („G.” i „S.”) jest wekslem wypełnionym prawidłowo, w sytuacji gdy tak opatrzony weksel uznać należy za nieważny.

Na podstawie powyższych zarzutów pozwana wniosła o

1. zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w pozostałej części,
2. ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji,
3. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu za postępowanie przed sądem I i II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych.

Uzasadnienie apelacji rozszerza podniesione w niej zarzuty.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o jej oddalenie.

SĄD APELACYJNY ZWAŻYŁ CO NASTĘPUJE:

Apelacja jest bezzasadna.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że Sąd odwoławczy w pełni podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy bez konieczności ich powielania w tej części uzasadnienia.

Wbrew stanowisku apelującej, sąd pierwszej instancji nie naruszył w żaden sposób art. 233 k.p.c. Nie można mówić o naruszeniu reguł swobodnej oceny dowodów w przypadku, gdy z oceny dowodów sąd wyprowadził poprawne logicznie wnioski, zgodne z doświadczeniem życiowym. Ocena sądu musi się ostać nawet w przypadku, gdy w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć zgoła odmienne wnioski. Jedynie w przypadku braku logiki w wyprowadzaniu wniosków z zebranymi dowodami bądź, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważana (vide: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27.09.2002 r. II CKN 817/00, system informacji prawnej LEX nr 56906). Aby zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. okazał się skuteczny skarżący winien wskazać jakie kryteria naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (vide: orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r. IV CKN 970/00, LEX nr 52753, 12 kwietnia 2001 r., II CKN 588/99, LEX nr 52347, 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/909, LEX nr 53136). Pozwana nie sprostала tym wymaganiom. Sąd Okręgowy przeprowadził praktycznie wszystkie wnioskowane przez strony dowody i ustaleń dokonał na podstawie ich całokształtu, w sposób logiczny i spójny oraz zgodny z zasadami doświadczenia życiowego. Sąd wzywał także pozwaną do osobistego stawiennictwa celem przesłuchania w charakterze strony, jednak pozwana nie stawiała się na rozprawie, słusznie więc ten dowód pominął. Poza własnymi twierdzeniami na okoliczność prowadzenia z powódką negocjacji co do sposobu zarachowania kwot uzyskanych przez bank z tytułu ubezpieczenia

innego kredytu zaciągniętego przez męża pozwanej, pozwana nie wskazała jakichkolwiek źródeł dowodowych na istnienie tych okoliczności. Podkreślenia wymaga, że to pozwana, a nie powódkę obciążał dowód wykazania, że istotnie negocjacje prowadzono i osiągnięto w nich jakiś konsensus, zgodnie z art. 6 k.c., gdyż to pozwana z tego faktu wywodzi skutki prawne. Pozwana nie udźwignęła jednak tego ciężaru. Nie jest zrozumiałym zarzut, że to powódka miała wnioskować świadków na okoliczność uzgodnień z pozwaną, skoro nigdy nie potwierdziła faktu ich prowadzenia, a wręcz przeciwnie w piśmie z dnia 11 lutego 2015 r. temu twierdzeniu wyraźnie zaprzeczyła. Musiałaby więc dowodzić okoliczności negatywnej, przy czym pozwana nie wskazywała nawet w toku procesu w jakimkolwiek piśmie z kim miała czynić ustalenia i kto miał ją zapewniać o ich powodzeniu. Dopiero w apelacji pozwana wskazuje, że czyniła takie ustalenia z dyrektorem i jego asystentem (jedynie wnioskować można, że chodzi o osoby pełniące te funkcje w oddziale, gdyż nie zostało to doprecyzowane), jednak nawet w tym piśmie nie składa wniosków dowodowych, mimo że działa z udziałem profesjonalnego pełnomocnika. Jednocześnie przy tym w apelacji wskazuje, że powódka nigdy nie potwierdziła tych uzgodnień, ani też pisemnie nie deklarowała gotowości do zaliczenia należności zgodnie z oczekiwaniami pozwanej. Tym samym apelująca de facto sama sobie przeczy twierząc z jednej strony, że doszło do uzgodnień, a z drugiej, że powódka nigdy wyraźnej deklaracji w tym względzie nie uczyniła.

Podkreślenia natomiast wymaga fakt, że zaliczenia dokonane przez powódkę są zgodne z treścią umowy, łączącej ją z mężem pozwanej oraz art. 451 k.c. Bez wątplenia mąż pozwanej miał w powodowym banku co najmniej trzy zobowiązania. Jedno z nich było objęte ubezpieczeniem i to zobowiązanie w pierwszej kolejności zaspokoila powódka z uzyskanego od ubezpieczyciela świadczenia. Następnie pozwana w piśmie z dnia 17 października 2011 r. wskazała drugi dług, który chciała z tych środków spłacić i powódka wykonała to polecenie. Pozostałą kwotę przeznaczyła na należności objęte już trwającym postępowaniem egzekucyjnym oraz należności z długu objętego pozewem w pierwszej kolejności zaliczyła zaś na należność uboczną tj. na odsetki od kredytu. Skoro sposób zaliczania świadczenia był zgodny nie tylko z umową, ale także z powszechnie obowiązującym prawem, brak jest podstaw do stwierdzenia, że doszło do naruszenia zasad współżycia społecznego w tej materii. Pozwana zresztą w żaden sposób nie sprecyzowała tego zarzutu i nie starała się nawet wyjaśnić jakie dobre obyczaje miała naruszyć powódka.

Powódka nie wykazała także, aby doszło do przedawnienia należności z weksla. Jest to także dowód, który obciąża zobowiązanego z weksla w przypadku weksla własnego in blanco. Swój zarzut powódka opierała na jej zdaniem antydatowaniu weksla, jednak poza wyłącznie własnymi twierdzeniami oraz faktem, że pismo informujące o wypełnieniu weksla wysłano w dniu 31 maja 2013 r. pozwana nie naprowadziła jakichkolwiek dowodów na poparcie tych twierdzeń. Wysłanie jednak pisma w tym dniu świadczy jedynie o tym, że 31 maja 2013 r. weksel był wypełniony i opatrzony datą 27 maja 2013 r. Natomiast zgodzić się należy z powódką, że doświadczenie życiowe wskazuje, że pisma wychodzące z instytucji są przygotowywane przez pracowników danego działu, następnie podpisywane przez osobę upoważnioną do reprezentacji instytucji na zewnątrz, przygotowywane do wysyłki i dopiero nadawane u operatora pocztowego. Tym samym niezwykle rzadko data sporządzenia pisma jest jednocześnie datą nadania. Odstęp czasowy pomiędzy sporządzeniem pisma a jego wysłaniem nie jest natomiast tak duży, aby pozwalał on z dużą dozą prawdopodobieństwa, granicząca z pewnością, stwierdzić, iż wypełnienie weksla nastąpiło innego dnia niż data na nim wskazana. Tym bardziej, że pozwana była wcześniej, gdyż w styczniu 2013 r. wzywana do zapłaty.

Ustosunkowując się do ostatniego zarzutu podkreślić jedynie należy, że Sąd Apelacyjny w pełni podziela wywód Sądu Okręgowego odnośnie rozróżnienia daty i miejsca wystawienia weksla od daty i miejsca jego uzupełnienia zgodnie z porozumieniem wekslowym. Ponowne przytaczanie argumentacji sądu pierwszej instancji jest więc zbędne. Uzupełniając ten wywód Sąd odwoławczy stwierdza, że prawo wekslowe nie przewiduje konieczności zamieszczania na wekslu daty i miejsca uzupełnienia go w przypadku weksla in blanco w tym wystawionego jako weksel gwarancyjny. Jednakże taka dodatkowa adnotacja nie czyni weksla nieważnym. Nie ma bowiem żadnego wpływu na cechy, które pozwalają przypisać danemu dokumentowi charakteru weksla w rozumieniu ustawy prawo wekslowe. Stąd też zamieszczenie daty i miejsca wypełnienia weksla in blanco umożliwia jedynie stwierdzenie czy istotnie nie doszło do przedawnienia zobowiązania zabezpieczonego tym wekslem i jest korzystne dla dłużnika wekslowego. Niw niweczy jednak w żaden sposób daty i miejsca wystawienia weksla, a nawet ze swej istoty z reguły jest późniejsze niż data wystawienia. W przeciwnym bowiem razie weksel powinien być z chwilą wydania go wierzycielowi wekslem zupełnym.

Biorąc powyższe pod uwagę na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

Sąd Apelacyjny nie orzekał o kosztach postępowania należnych stronie powodowej, bowiem nie działała w postępowaniu odwoławczym za powódkę zawodowy pełnomocnik, a także nikt nie stawiał się na rozprawę apelacyjną.

E. Buczkowska-Żuk H. Zarzeczna R. Iwankiewicz